

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΝΟΥΡΙ ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

—Περιμένω την καταφατική απάντησί σας. Σας δίνω δέκα λεπτών προθεσμία... "Αν, αφού περάσουν τὰ δέκα λεπτά, μου πητε «όχι», ξέρετε τί θὰ συμβῆ..."

Κι' ὁ Μουβαφάκ, αφού εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, σταύρωσε τὰ χέρια του, ὕψωσε τὸ κεφάλι του καὶ σφύριξε ἕνα πένθιμο ἔμβρα-τίριο, παίρνοντας ὕφος σὰν ν' ἀτένιζε κιάλας τὸν κόσμον τῶν ψυχῶν, πού, καθὼς, ἔλεγε θὰ πηγαινε σὲ λίγο νὰ συναντήσῃ.

—Κι' ἂν πῶ «όχι», αφού σκεφτῶ δέκα λεπτά, τί θὰ συμβῆ; ρώτησε ἡ Νασιγιέ.

Ὁ νέος θεώρησε περιττὸν ν' ἀπαντήσῃ μὲ λόγια καὶ ὕψωσε ἑλαφρὰ τοὺς ὤμους του. Ἐπειτα σάλεψε τὸ δεξί του χέρι σὰν νὰ διεύθυνε πρὸς τὴν καρδιά του ἕνα φανταστικὸ περίστροφο, ἔκανε πὼς πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ κατόπιν ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό του στὸ μέρος τοῦ στήθους του, ὅπου θ' ἀνοίγε τὴν πληγὴ ἢ σφαῖρα. Τέλος, αφού σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά στὸν ἄερα, στριφογύρισε στὰ τακούνια του καὶ προσποιοῦντο πὼς σωριάζεται κάτω.

Ὁ ρλος αὐτὸς ἦταν ἕνα κόλπο πού χρόνια τώρα ὁ Μουβαφάκ τὸ σκάρωνε μ' ἐπιτυχία σὲ ἄνδρες καὶ σὲ γυναῖκες. Κι' ὅλοι τὴν πάβαιναν. Προκειμένου νὰ δοῦν ἕνα νέο γεμᾶτο ὑγείας καὶ ζωῆς ν' αὐτοκτονῆ, ὑποχωροῦσαν σ' ὅ,τι τοὺς ζητοῦσε κι' ἔκαναν ὅ,τι ἤθελε ἐκεῖνος.

Τὴ συνήθεια αὐτὴ ὁ Μουβαφάκ τὴν εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ὅταν ἡ γιαγιά του ἀρριόταν νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα, πηγαινε κι' ἔσκυβε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ φώναζε:

—Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς θὰ σκοτωθῶ!

Κι' ἄρχιζε νὰ κλαίῃ...

Ἡ φτωχὴ κι' ἀγαπημένη γρηούλα σκέπαζε τὰ μάτια της μὲ τὸ ἕνα χέρι κι' ἔχωνε τὸ ἄλλο στὸ πούγγι πού εἶχε κρεμασμένο ἀπὸ μιὰ ζώνη κάτω ἀπὸ τὴ φούστα της καὶ τοῦ ἔδινε τὰ χρήματα πού της ζητοῦσε.

Χάρης σ' αὐτὸν τὸν ἐκθιασμό, ὁ Μουβαφάκ εἶχε περάσει τὸν καιρὸ του πολὺ εὐχάριστα στὸ σχολεῖο. Εἶχε ἀποκτήσει, μεταξύ τῶν δασκάλων του καὶ τῶν συμμαθητῶν του, φήμη παιδιοῦ πολὺ νευρικοῦ καὶ «ικανοῦ νὰ σκοτωθῆ γιὰ τὸ τίποτε», καθὼς εἶχε ἀποπειραθῆ ἀρκετὲς φορές.

Ὅταν παραδείγματος χάριν, ἔπαιζε καρύδια μὲ τοὺς συμμαθητὰς του στὸν κήπο τοῦ σχολεῖου κι' ἄρχιζε νὰ χάνῃ, τὸ πρόσωπό του σκεπαζόταν ἀπὸ ἕνα σύννεφο θλίψεως. "Εἶσι, τ' ἄλλα παιδιὰ πού δὲν ἤθελαν νὰ λυπηθῶν ἕνα σύντροφό τους γιὰ μερικὰ καρύδια τοῦ τὰ ξανάδιναν πίσω.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὰ κανόνιζε γιὰ νὰ γυρίσῃ τοὺς δρόμους τίς ὄρες πού οἱ ἀγαθοὶ δασκάλοί του ἔκαναν μάθημα, καὶ σὲ ἐξετάσεις, αφού ἔβαζε μέσα στὴν τσέπη του λίγο ἀρσενικό, παρουσιαζόταν στοὺς δασκάλους του καὶ τοὺς ἔλεγε:

—Δὲν θὰ προβιασθῶ καὶ αὐτὸ μοῦ εἶνε πολὺ ὀδυνηρὸ. Εἶδα χθὲς τὴ νύχτα τὸ φτωχὸ μου πεθαμένο πατέρα στ' ὄνειρό μου. Μὲ προσκαλοῦσε νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω... Βλέπω ὀττασιές ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. "Αν μὲ θαβμολογήσετε μὲ πέντε καὶ προβιασθῶ, θὰ σώσετε μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ. Ζητιάνευε πάντα ἔτσι καὶ πετύχαινε τοὺς σκοπούς του.

Ὅταν μεγάλωσε κάπως, ἄρχισε νὰ

παίξῃ τὸ ρόλο του αὐτὸν ἐπιτυχῶς στὶς ἐρωτικές του περιπέτειες. Ἡ αὐτοκτονία ἦταν τὸ θέμα πού γέμιζε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τίς ἐρωτικές ἐπιστολές πού ἔγραφε στὶς γειτόνισσές του.

Ἀκόμα καὶ κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο πού διωρίστηκε δημόσιος ὑπάλληλος, μπόρεσε, χάρις στὸ κόλπο αὐτό, νὰ συγκαλύψῃ κάποια κατάχρησή του καὶ νὰ μὴν πάῃ φυλακῆ.

Καθὼς προσποιοῦντο ὅτι θ' αὐτοκτονοῦσε, ὁ προϊστάμενός του, ἕνας ἀγαθὸς ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, τοῦ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ περίστροφο (ἕνα παληοπίστολο, ἀγορασμένο σὲ τιμὴ εὐκαιρίας) πού τὸ εἶχε στηρίξει στὸν κρόταφό του καὶ ἐπλήρωσε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ κλεμμένα χρήματα.

Κι' ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔλεγε ἀκόμα:

«Ἐκλεισα τὰ μάτια μου μπρὸς σὲ μιὰ κακὴ πράξι μιὰ φορὰ σ' ὄλη μου τὴ σταδιοδρομία ὡς ὑπαλλήλου. Πλήρωσα μάλιστα ἀπὸ τὴν τσέπη μου, μὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν πηγαν χαμένα. Ἐσωσα τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. "Αν ἔφτανα μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, θὰ τὸν ἔβλεπα νεκρὸ. Εἶμαι εὐτυχῆς πού τὸ χρέμα μου ξωδεύτηκε γιὰ μιὰ τόσο καλὴ πράξι...»

Πρὸ τριῶν μηνῶν, ὁ Μουβαφάκ πολιωρκοῦσε τὴ Νασιγιέ μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἔδινε καμμιά σημασία στὶς φλογερὲς ἐξομολογήσεις του καὶ στοὺς ὀρκους του.

Ὅσοτόσο, ἐκεῖνος ἦταν θέβαιος γιὰ τὴν τελικὴ του ἐπιτυχία, ἀσοῦ εἶχε στὰ χέρια του ἕνα ὄπλο ἀκατανίκητο, χάρις στὸ ὀποῖο θὰ ὑποχρέωνε τὴ Νασιγιέ, ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ ὥρα, νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα του.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ θράδυ περίμενε νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιά του ἡ νέα γυναῖκα, πλημμυρισμένη στὰ δάκρυα, μόλις θὰ ἄρχιζε τὴν κωμωδία τῆς αὐτοκτονίας του καὶ θὰ προσποιοῦντο πὼς ἤθελε νὰ τραβήξῃ τὸ φανταστικὸ του περίστροφο.

Μὰ, ἀντὶ κραυγῶν καὶ δακρῶν, ἡ Νασιγιέ ξέσπασε ἑξαφνα σ' ἕνα ἀσυγκράτητο κρυσταλλένιο γέλιο.

Τίποτε, οὔτε καν ἕνας πραγματικὸς πυροβολισμὸς πού θὰ τὸν ἔρριχνε πλάι στὸ αὐτί της, δὲν θὰ τὴν συγκινοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Τόση ἦταν ἡ ἱλαρότης πού της εἶχαν προκαλέσει τὰ κωμώματα τοῦ Μουβαφάκ.

—Τί ἀστεῖος πού εἴσθε, κύριε! τοῦ εἶπε, τέλος, παίρνοντας ἑξαφνα αὐστηρὸ ὕφος.

Μερικοὶ ἄντρες καὶ μερικὲς γυναῖκες πού εἶχαν ἀντιληφθῆ τὰ κωμώματα τοῦ Μουβαφάκ καὶ εἶχαν ἀκούσει τὰ γέλια τῆς Νασιγιέ, τοὺς πλησίασαν καὶ τοὺς περιστοίχισαν.

Χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ καιρὸ ν' ἀπευθύνουν τὴν παραμικρὴ ἐρώτησι, ἡ Νασιγιέ τοὺς ἐξήγησε.

—Φαίνεται πὼς ἔχω ἐμπνεύσει ἐρωτὰ στὸν κύριο. Μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς σὲ περίπτωσι πού δὲν θὰ τοῦ ἀπαντήσω καταφατικὰ μέσα σὲ δέκα λεπτά, θὰ... θὰ...

Μὰ τὰ γέλια της ἔκοψαν τὰ λόγια της καὶ μεταδόθηκαν καὶ στοὺς ἄλλους.

Ὁ οὐρανὸς πού ὁ Μουβαφάκ θαύμαζε πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, στριφογύριζε τώρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του

—Τί ἀστεῖος πού εἴσθε, κύριε! τοῦ εἶπε ἡ Νασιγιέ, παίρνοντας ἑξαφνα αὐστηρὸ ὕφος.

και τ' αὐτιά του βούιζαν... Ἦταν ζαλισμένος σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει κάπου μὲ δύναμι τὸ κεφάλι του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἀντιλαμβάνονταν τὸν κίνδυνο σὲ ὅλη του τὴ φρίκη.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, εἶχε χάσει τὸ γόητρό του, εἶχε γίνει γελοῖος. Δὲν θάχανε μόνο τὴ Νασιγιέ, μὰ τὸ πάθημά του, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, θὰ γινόταν γνωστὸ ὡς τις τέσσερες ἄκρες τῆς πόλεως. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν πέσει ὡς τότε θύματά του, δὲν θὰ τὸν πίστευαν πειά.

Τ' ὄνομά του θὰ γινόταν ἓνα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν γνωστῶν ἀπατεῶνων καὶ θὰ τοῦ ἀπέδιδαν μάλιστα κι' ἓνα σωρὸ φανταστικές περιπέτειες. Ὅχι μόνο δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ προφέρῃ πειὰ τὴ λέξι «αὐτοκτονία», μὰ ἂν, κατὰ τύχην, τὴν ἔλεγε κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς συνομιλίας, ὅλος ὁ κόσμος θ' ἄρχιζε νὰ γελάῃ μαζί του.

Ἦταν ἄρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε νὰ καταλαβαίνει ὅτι ἡ ψεύτικες φήμες ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὰ ψέματα καὶ τὴ ρεκλάμα καταρρέουν μ' ἓνα τρομερὸ τρόπο.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο.

Μὰ ἡ Νασιγιέ δὲν τὸν ἄφηνε πειὰ ἡσυχία. Τὰ κρυστάλλινα γέλια της ποὺ ἀντηχοῦσαν γι' αὐτὸν φριχτὰ μέσα στὴ νύχτα, σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ σκύβοντας στὸ πεζοῦλι τῆς ταρατάσας, τοῦ φώναξε:

—Τρία λεπτὰ πέρασαν, κύριε Μουβαφάκ.

Σὲ λίγο πάλι τοῦ ξαναφώναξε:

—Πέρασε καὶ τὸ τέταρτο.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα λεπτό:

—Δὲν σὰς μένουν πειὰ παρὰ πέντε λεπτὰ...

Ὁ Μουβαφάκ κόντευε νὰ τρελλαθῆ. Πραγματικά εἶχαν περάσει πέντε λεπτά. Ἄν τὸ κορμί του δὲν ἐξαφανιζόταν μέσα στὰ πέντε λεπτὰ ποὺ τοῦ ἔμειναν ἀκόμα, θὰ ἐξαφανιζόταν ἡ φήμη του.

Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του, σκέφτηκε πραγματικά τὸν θάνατο, χωρὶς ὥστόσο νὰ σταματήσῃ τὴ σκέψι του σ' αὐτὸ ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ πεθάνῃ. Ἔτσι δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ ἓνα μόνο πράγμα νὰ κάνῃ: ν' ἀλλάξῃ τὴ μορφή του ἐκκίασμοῦ καὶ νὰ προσποιηθῆ μιὰ ἀληθινὴ αὐτοκτονία.

Ἄν ὑπῆρχε ποτάμι ἐκεῖ κοντὰ, θὰ ριχνόταν μέσα καὶ ὅπως ὅποτε θὰ τὸν ἔσωσαν. Ἐἶν' ἀλήθεια πὼς ὑπῆρχε ἓνα πηγάδι, μὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατί ἀγνοοῦσε τὴ θαυότητα του. Ἄν, πέφτοντας μέσα, χτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ τοιχώματα ἢ, ἂν στὸ βυθό του, ὑπῆρχε λάσπη, ὅπου θὰ χωνόταν μὲ τὰ πόδια ψηλά; Ὁ Μουβαφάκ ἀνατρίχιασε καὶ μόνο ποὺ τὰ συλλογίστηκε αὐτὰ.

—Δὲν σὰς μένουν ἀκόμα παρὰ μόνο τέσσερα λεπτὰ, κύριε! τοῦ φώναξε ἡ Νασιγιέ.

Ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἄκρη τῆς ταρατάσας καὶ τὸν κύτταζαν, σὰν νὰ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ ἓνα θεωρεῖο ἓνα θεατρικὸ ἔργο.

Ἦταν ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ κάνῃ κάτι.

Τέλος, θρῆκε ἓνα σχοινὶ στὸν κῆπο.

Τὸ ἔκοψε μὲ τὸ σουγιά του, τὸ τύλιξε γύρω ἀπ'τὸ μπράτσο του κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρή του μὲ θήματα ἀνάλαφρα.

Εἶχε ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Θάβγαινε νικητῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

Τὸ σχέδιο τοῦ Μουβαφάκ ἦταν πολὺ ἀπλό. Καθὼς οἱ ἄλλοι τὸν εἶδαν ποὺ πῆρε τὸ σκοινὶ κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρή του, θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ θὰ κρυφοκύτταζαν ἀπὸ τὴν κλειδαρῶ-τρυπα γιὰ νὰ ἴδουν τί θὰ ἔκανε...

Νά! Ἀκουγόντουσαν κιάλας θόρυβος θημάτων καὶ ψυθιρίσματα στὸ χῶλ κ' ἡ πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ ἔτριξε ἔξαφνα.

Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι εἶχαν θγῆ στὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλύτερα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαρῆς του ποὺ ἀνοίγε πλάι σ' αὐτό...

Ὁ Μουβαφάκ κρέμασε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὸ καρφὶ τῆς κρεμαστῆς λάμπας. Κάθησε ἔπειτα μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἔ-

γραψε μερικές ἀποχαιρετιστήριες λέξεις. Εἶδε ἔτσι μέσα στὸν καθρέφτη ὅτι ἡ προβλέψεις του εἶχαν πραγματοποιηθῆ.

Ἡ μπαλκονόπορτα ἦταν ἀνοιχτή, μὰ μὲ τὰ παντζούρια κλειστά. Ἐνα ἀπὸ τὰ παντζούρια μισάνοιξε τέλος ἔξαφνα, μ' ἓνα ἑλαφρὸ κρότο καὶ κάτι μαλλιά χρυσοκάστανα, δυὸ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, φάνηκαν γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἡ Νασιγιέ παρακολουθοῦσε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ τις προετοιμασίες του. Οἱ ἄλλοι θὰ θρискόντουσαν παραταγμένοι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε ν' ἀνεβαίνει στὴν καρέκλα, ἡ νέα γυναίκα, θγάζοντας μιὰ κραυγὴ, θὰ πηδοῦσε, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία, μέσα στὴν κάμαρη. Ἔτσι ὁ Μουβαφάκ θὰ ἔσωζε τὴν τιμὴ του καὶ θὰ πετύχαινε τὸν σκοπὸ του.

Ὁ θόρυβος τῶν θημάτων ἔξακουλοθοῦσε μέσα στὸ χῶλ καὶ τὰ μάτια κάτω ἀπ' τὰ χρυσοκάστανα μαλλιά ἔλαμπαν σὰν δυὸ σπῆτες ἀνάμεσα στὰ παντζούρια...

Ὁ Μουβαφάκ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἀνέβηκε στὴν καρέκλα καὶ ταχτοποίησε τὴ θηλιὰ τοῦ σκοινιοῦ. Ἡ Νασιγιέ δὲν ἔλεγε τίποτε... Φαίνεται πὼς δὲν εἶχε πιστέψει ἀκόμα στὴ συνάρρητη τῆς καταστάσεως...

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ Μουβαφάκ πέρασε τὴ θηλιὰ στὸ λαιμὸ καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ παράθυρο. Τὰ μάτια ἔλαμπαν πάντοτε ἀνάμεσα στὰ παντζούρια, μὰ κανένα ξεφωνητὸ δὲν ἀκουγόταν.

Μὲ τὰ πόδια του μετακίνησε ἑλαφρὰ τὴν καρέκλα. Καθὼς σκεφτόταν ὅτι πιθανὸν δὲν θὰ κατάρθωναν νὰ τὸν σωσουν ἐγκαίρως, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ρίξῃ κάτω τὴν καρέκλα.

Τί θὰ ἔκανε;... Νὰ θγάλλῃ τὴ θηλιὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ του καὶ νὰ κατέβῃ, ἄκουγε κιάλας τὰ γέλια μὲ τὰ ὅποια θὰ τὸν ὑποδεχόντουσαν οἱ ἄλλοι...

Ἀπὸ τὴν ταραχὴ του ἔσπρωξε τὴν καρέκλα του λίγο πιὸ δυνατὰ. Τότε ἐκεῖνη γλύστρησε μονομιᾶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ κύλησε πιὸ πέρα... Ὁ Μουβαφάκ, ποὺ κύτταζε πρὸς τὸ παράθυρο, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ, κι' ἔμεινε μετέωρος στὸ κενό, ἐνῶ τὰ μῶτια του πεταγόντουσαν ἔξω ἀπ' τις κόγχες τους...

Ἐνα φύσημα τοῦ ἀνέμου ἀνοίξε ἔξαφνικά, ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸ παντζούρι κι' ἓνας καστανόχρυσος γάτος ποὺ εἶχε κλέψει ἓνα κομμάτι κρέας ἀπ' τὴν κουζίνα, πήδηξε μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὸ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του κάτω ἀπ' τὸν κρεμασμένο, τὸ θῦμα του.

Γιατὶ ὁ φτωχὸς Μουβαφάκ εἶχε πάρει τὰ μάτια τοῦ γάτου γιὰ τὰ μάτια τῆς Νασιγιέ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Ντιονέμπουρι ἓνας ἀνεργὸς κατεσκεύασε ἓνα ραδιοφῶνο ἀξίας ἑξῆ πεννῶν!

—Ὁλη ἡ ραδιοφωνικὴ συσκευή θρискεται μέσα σ' ἓνα κουτὶ σπῆρων.

—Οἱ κωδωνοκροῦστες τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, στὸ Ντορικ τῆς Ἀγγλίας φημίζονται γιὰ τὴν μακροβιότητά τους.

—Κατὰ τὰ τελευταῖα 300 χρόνια καὶ οἱ ἑξ κωδωνοκροῦστες τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἔζησαν περισσότερο ἀπὸ 80 χρόνια ὁ καθένας μὲ συνεχῆ ὑπηρεσία 50 χρόνων ἕκαστος.

—Σ' ἓνα γάμο ποὺ ἐτελέσθη τὸν περασμένο Σεπτέμβριο στὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Τιελοῦ παρουσιάστηκε ἡ παρακάτω ἀπίστευτὴ σύμπτωση στὰ ὀνόματα:

—Ὁ αἰδεσιμώτατος Ζ. Ἰφάρ Τζῶνς πάντρεψε τὸν μιστερ Ντάβιντ Μπλένστον Τζῶνς, γιὸ τοῦ Ντάβιντς Τζῶνς, μετὰ τῆς μῆς Λίλλις Τζῶνς κόρης τοῦ μιστερ Τόμας Τζῶνς.

—Ἄλλὰ καὶ οἱ μάρτυρες ὄνομαζόνταν καὶ ἐκεῖνοι Τζῶνς!

Ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψὸν τόμον καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χαρτοῦ τὸ «Γκιουλιετάν», ἡ θαυμασιὰ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σααντῆ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, πρέπει νὰ ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» δραχμὰς 40 καὶ θὰ τὸ λάβουν ἐλεύθερον ταχ. τελῶν. Μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν τῶν 40 δραχ. καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἀποστέλλεται τὸ βιβλίον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.